

Ὅα ἔχωμεν ἐντὸς ὀλίγου καὶ Σύλλογον γυμναστικὸν Παν-
ελληνιον, μέγα, ἐργαζόμενον, ἐμφυσῶντα ζωὴν, τὸν μόνον
Σύλλογον, ὅστις δύναται νὰ ἀναγεννήσῃ Ἑλλάδα.

Εὐχαρίστως ἠκούσαμεν ὅτι ὁ κ. Νομάρχης λαβὼν ὑπ' ὄ-
ψιν τὰς παρατηρήσεις τοῦ Μὴ Χάνεσαι περὶ τῆς φοβερᾶς
ἀμελείας τοῦ Δημάρχου τοῦ γειτονικοῦ Κρωπίου ὡς πρὸς
τὸν δαμαλισμὸν τῶν κατοίκων, ἀπηθύναε βαρείας ἐπιτιμή-
σεις εἰς τὸν Δήμαρχον καὶ τὸν Δημοτικὸν ἱατρὸν. Μετὰ
τὰς ἐπιτιμήσεις αὐτάς, διαδίδεται ὅτι ὁ κ. Δήμαρχος πα-
ραιτεῖται τῆς ὑποψηφιότητός του εἰς τὰς μελλούσας βουλευ-
τικὰς ἐκλογὰς ὑπὲρ τοῦ εἰλικρινοῦς φίλου καὶ τιμίου συνερ-
γάτου τοῦ ἐπὶ πολλὰ ἔτη ὡς δημοτικοῦ Συμβούλου Θ. Δη-
μητρίου. Τοιαῦται λεπτότητες σπάνιαι εἰς τὸν ὕλικόν μας
βίον, εἶνε ἀληθεὶς ἀδάμαντες ἐν μέσῳ τῆς ἰλῆος. Δὲν εἴμε-
θα συμφωνώτατοι, κύριε Δήμαρχε Κρωπίου;

Ἐκ τῆς περιφήμου μάχης τῆς Κυψέλης, ἥτις ἀπὸ τοῦ
πεδίου τοῦ Ἀρεῶς μεταξὺ Τσελεπίτσαρη καὶ Καλογήρου
μετηνέχθη εἰς τὸ πεδίων τῆς Ν. Ἐφημερίδος μεταξὺ Ράγ-
κου δικαστοῦ καὶ Δέρβου καθηγητοῦ δὲν ἐλάβομεν μέρος.
Οὐχ ἥττον παρῆλθοντες τὴν πάλιν μετ' ἐνδιαφέρον-
τος, διότι παρῆλθοντες πᾶσαν οἰκοπεδικὴν πάλιν μετὰ
περιεργείας, καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὅταν εἶδομεν καὶ σήμε-
ρον ἀκόμη τὸν κ. Ράγκον ἐν τῇ Νέᾳ Ἐφημερίδι ζητοῦντα
νὰ παραστήσῃ τὸν κ. Δέρβον οἰκοπεδάρπαγα, ἐνομίσσαμεν,
ὅτι δυνάμεθα νὰ ἐκφράσωμεν τὰς ἐντυπώσεις μας, αἵτινες
εἶνε λίαν εὐνοϊκαὶ πρὸς τὸν κ. Δέρβον. Διότι τὰ γεγονότα
ἅπερ ἀπεκάλυψεν ὁ ἐντιμὸς καθηγητὴς μετὰ πολλῆς ἀπα-
θείας παρουσιάζουν μίαν ἀγοραπωλησίαν, ὅχι πολὺ καθαρὰν,
καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ ὡς ἀνυπόστατα κηρυχθέντα δι-
καιώματα τῶν ἀδελφῶν Καλογήρων ὡς *λίαν* ὑποστατά, ἀ-
φοῦ ἐτιμήθησαν 16,000 δραχμαί. Περὶ τοῦ κ. Ράγκου εἴ-
χομεν πάντοτε καλλίστην ἰδέαν, ἀλλὰ εἰς τὴν περιπτώσει
αὐτὴν δὲν βλέπομεν ἐν τῇ ἀπλότητι ἡμῶν τοῦλάχιστον νὰ
τῷ προσμειδῇ τὸ δίκαιον, ἀφοῦ ἀπεδείχθη τὸ ἀρχικὸν
αὐτοῦ ἄγρον ἡγήρασα πολὺ αἰθέριο καὶ ἔπρεπε νὰ μετα-
βληθῇ κατόπιν εἰς πραγματικόν, διὰ τῆς πωλήτεως τοῦ
ἀγροῦ εἰς τὸν μοναχὸν Ἀγάπιον. Τούναντίον ὁ κ. Δέρβος
δὲν ὑπερησπίσθη ἐν τῇ μάχῃ αὐτῇ ἀνεμομύλους, ἀλλὰ
πραγματικὰ κεκτημένα δικαιώματα.

Εἰς τὸ γειτονικὸν μας πρακτορεῖον τῆς γαλλικῆς Δια-
πορθμεύσεως ἐγένετο ἀπόπειρα βιασμοῦ τῶν κλείθρων καὶ
κλοπῆς ἐπομένως, ἀποτυχούσα ὅμως. Τὸ πρῶτ' εὗρέθησαν
τὰ ἐργαλεῖα χάμου.

Συγχαίρομεν ἐκ καρδίας τὸν ἐξ Ὑδρας τελειόφοιτον τῇ-
Νομικῆς Γ. Γκούμαν, ἀναγορευθέντα μετ' ἐπαίνων διδάκτο-
ρα, ἐπαξίως τῶν ἐμβριθῶν μελετῶν του.

ΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΣΚΑΝΔΑΛΟΝ

Ἀτόπως θέλουν νὰ πνίξωσι τὴν κατακραυγὴν τὴν γεννη-
θεῖσαν ἐκ τῆς δίκης τῶν δύο νέων Σκουζέ καὶ Δεμερτζή. Ἡ
κατακραυγὴ εἶναι φαινόμενον κοινωνικῆς υγείας καὶ οἱ ζη-
τοῦντες νὰ πνίξωσιν αὐτὴν ἐν μέσῳ τῆς κωδωνοκρουσίας τῶν
ναῶν κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτάς καὶ τοῦ θορύβου τῶν ἀμαξῶν
τοῦ ἱπποσιδηροδρόμου ἀδικοῦσι τὴν κοινωνίαν. Καὶ δὲν ζη-
τοῦ σιτοῦτο μόνον οἱ ἀντίθετον γνώμην ἔχοντες ἐμμέσως πῶς
ἐπιρρίπτουσι μομφὴν ἐπὶ τῆς ἀπαραμίλλου διαγωγῆς τοῦ
προέδρου τοῦ Δικαστηρίου κ. **Βούλγαρη** καὶ τοῦ δικα-
στηρίου ὁλοκληροῦ, συγκειμένου ἐκ τῶν κκ. **Ζηλήμονος**,
Ἰατρείδου, **Δραγοῦμη** καὶ **Μοσχόρτου**, ὅπερ
τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ οὐδὲν ἥττον οὐδὲν ἔλαττον ἐζήτησε νὰ συν-
ταράξῃ τὴν κοινωνίαν ἐκ τῆς βαθείας λήθης τῶν ὑποχρεώ-
σεων καὶ τῶν δικαιωμάτων τῆς, καὶ ἐτι πλέον, ἐκ τῆς τε-
λείας ἀναιθησίας εἰς ἣν ἐπὶ ἡμίσειαν σχεδὸν γενεάν ὑπέπε-
σεν, ὡς ἡ κόρη ἐκείνη τῆς Γαλλίας ἥτις ἐκοιμήθη κατὰ συ-
νέχειαν πεντήκοντα περίπου ἡμέρας καὶ νύκτας. Ὅτι ἐπρα-
ξεν ὁ κ. Βούλγαρης, ὁ πλήρης θάρρους, νοημοσύνης καὶ συμ-
παθείας δικαστής, ὑπὲρ τοῦ κοινωνικοῦ κλονισμοῦ ἐπ' ἀγα-
θῇ τῶν αἰσθημάτων καὶ τῆς κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης, δὲν τὸ
ἐπράξαμεν ὅλοι ὁμοῦ ἴσως οἱ δημοσιογράφοι ὅσοι ὑπὲρ τοιού-
του σκοποῦ ἐργαζόμεθα. Διότι ἡ Δικαιοσύνη ὅταν σύμβολον
ἔχῃ τὴν πλάστιγγα καὶ δύναμιν τὴν ρομφαίαν τοῦ νόμου, εἶ-
ναι θεὰ μεγάλην, παντοδύναμον, καὶ τὸ κήρυγμα τῶν ἱερῶν
τῆς σκάπτει βαθεῖαν αὐλακα εἰς τὰς καρδίας, δι' ὧν διέρχε-
ται ρεῦμα δροσερὰ τῶν ἑαρινωτέρων αἰσθημάτων καὶ πόθων.

Ἡξεύρετε οἱ ὁμιλοῦντες ἐναντίον τῆς κοινῆς, οἱ δι' ὑ-
παιγιμῶν ζητοῦντες νὰ προσβάλῃτε δικαστὴν κατακτήσαν-
τα τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁλοκληρὸν κόσμον—οὐχὶ ὡς λέγετε
τὴν φτωχολογίαν—διότι ὅλοι ὅσοι τὸν ἐχειροκροτήσαμεν εἴ-
χομεν καὶ ἔχομε, δόξα τῷ Θεῷ, χάρις εἰς τὴν ἐργασίαν μας,
νὰ φάμε καὶ νὰ καλοφάμε, οὔτε φθονοῦμεν τὰ πλούτη τοῦ
Σκουζέ διὰ νὰ μποροῦμε νὰ ἀγοράσωμεν ψευδοκομήματα
ἀπὸ τοῦ Κυπαρίσση καὶ νὰ ἀποπλανήσωμεν, ὡς εὐφυῆς ἀντι-
παρέβαλε συνάδελφος, τὴν Μαργαρίταν τοῦ Φάουστ; Πλὴν
τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος ἢ τῶν ἐκ συμφέροντος διεφθαρμένων,
διατί ὅλαι αἱ τάξεις ἡσθάνθημεν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ μεγαλό-
νουςαν τὴν ψυχὴν μας καὶ αὐξάνουσας τὴν θέρμην τῆς καρ-
διάς μας, ἡμεῖς τῶν ὁποίων τὸ ἠθικὸν κατέστησε κατεψυγμέ-
νην ζώνην ἡ ἀδιαφορία τῆς κοινωνίας καὶ τὸ ἔγκλημα τῶν
ἱεραρχικῶς προϊσταμένων αὐτῆς;

* *

Ἡ ἱστορία τῆς δίκης εἶναι ὅπως σὰς ὑπὲρ ἠχθημεν καὶ ἐν
τοῖς πρακτικοῖς αὐτῆς, ἀ ξηρῶς ἀνεγράψαμεν, ἵνα μὴ δῖθεν
ὑποληφθῶμεν προκατειλημμένοι ὑπὲρ τῆς κόρης καὶ κατὰ
τοῦ ἐξαπατήσαντος αὐτήν, ὅτι ἐπὶ ἐνιαυτοῦς ἤδη, ἀπὸ τοῦ
1878, ὅτε τὸ δῶμα τοῦ πύργου τῆς Πεντέλης ἔλαβε χώραν
ἐν μέσῳ δύο ρεβόλβερ καὶ δώδεκα πυροβολισμῶν, ἡ δικαιο-
σύνη τῆς πατρίδος ἐφάνη συνωμοτούσα μετὰ τοῦ πλούτου,
ναί, μετὰ τοῦ πλούτου, ὅπως ἀθώωσῃ τὸ ἔγκλημα καὶ κα-

ταισχύνῃ τὴν τιμὴν, πτωχὴν, ἀλλὰ τιμὴν. Καὶ παρεπέμπετο ἡ ὑπόθεσις ἀπὸ συμβουλίου εἰς συμβούλιον, καὶ ἀνεβάλλετο ἡ δίκη ἀπὸ δικαστηρίου εἰς δικαστήριον, καὶ ἐσύρετο ἡ δικογραφία ἀπὸ εἰσαγγελέως εἰς εἰσαγγελέα καὶ εὐρίσκοντο εἰσαγγελεῖς ἐξ ἐπαγγέλματος ἄθωωται καὶ παρὰ τρίχα—

Δηλαδή παρὰ Γλαράκην—ἐκινδύνευε ὅλον τὸ διαβολικὸν ἐκεῖνο δρᾶμα μὲ ἥρωα Δὸν Ζουάν, μὲ Μαργαρίταν, μὲ μεσιτριάς, μὲ μεσιτάς, μὲ ἀρραβῶνας, μὲ ἐκδρομὰς, μὲ πύργους, μὲ ἀπάτας, μὲ σιρόπια, μὲ πυροβολισμούς, μὲ ἀπειλὰς, ὅλη ἡ ἐννεαμήνης πολιορκία τῆς Ἑλένης ὑπὸ τοῦ νέου Πάριδος νὰ κηρυχθῇ ὡς μία ἀπλουστάτη πράξις τῶν παρὰ τὸ Γκάζι ἐρογοστασιῶν τῆς ἡδονῆς! Καὶ ἐπὶ τέλους ἐπενοεῖτο— χάρις πάντοτε εἰς τὸν πλούτον— τὸ φανταστικὸν ἐγκλήμα τῆς ἐκουσίου ἀπαγωγῆς διὰ πράξιν ἔχουσιν τὸν τύπον τῆς τελειότητος τοῦ βιασμοῦ, πράξιν ἣτις ἡδύνατο νὰ ὀνομασθῇ ὑπὸ τῆς κριτικῆς τοῦ ἐγκλήματος ἀριστοῦργημα ἀνθηκώ-
τητος.

Ἐὰν ἡ Δίκη λοιπὸν αὕτῃ ἐχρησίμευσε ὥς ἡ ράβδος τοῦ Μωϋσέως ἡ χωρίσασα τὰ ὕδατα, τὰ νεκρὰ ἀπὸ τὰ ζωντανὰ, τὰ σεσηπότα ἀπὸ τὰ ρέοντα, τίς ἡ πρώτη ἀφορμὴ καὶ τίς ὁ πρῶτος αἵτιος; Αὐτὸς ὁ κατηγορούμενος καὶ ἡ συνένοχος αὐτῷ δικαστικὴ ἀρχή. Αὕτῃ διὰ τῆς ἀγωνίας καὶ τοῦ φόβου καὶ τῆς στοργῆς καὶ τῆς λύπης, ἣν ἐξεδήλωσεν ὅπως κρύψῃ ὑπὸ τὸν χιτῶνά της τὸν ἱερόσυλον— διότι εἶναι ἱερὸν ἡ τιμὴ τῆς ἀχράντου παρθένου, ὅπως εἶναι ἱερὰ τὰ ἀχραντα μυστήρια—αὕτῃ—ἡ δικαιοσύνη τῆς πατρίδος μας—ἐξήγειρε καὶ διήγειρε τὴν ἀπαισίαν τῆς δίκης ἐπιστημότητα, αὕτῃ εἰσήγαγε καὶ παρεισήγαγε διαίρεσιν τῆς κοινωνίας εἰς τμήμα δυνάμενον νὰ κακουργῇ ἀτιμωρητὴ καὶ εἰς τμήμα δυνάμενον νὰ καταισχύνηται ἀνεκδίκητον! Καὶ ὅταν ἐν δικαστήριον εὐρέθη ἐξ ἐμπνεύσεως τῆς ἐλληνικῆς προνοίας, ὅπως ἀποδειχθῇ ὅτι εἰς τὸν στέφανον τὸν ὁποῖον δικαίως ἄλλοτε ἔφερεν ἡ κοινωνία μας, δὲν ἐμαράνθησαν, δὲν ἐκίτρινισαν καὶ δὲν ἐσάπη-

σαν καὶ δὲν ἀποπνέουν δυσωδίαν τὰ πάντα, ἠθέλατε νὰ μὴ συγκινηθῇ ἡ δυστυχὴς κοινωνία τῶν ὑγειῶν στοιχείων, ἡ ἐγκλείουσα τόσον τῶρα καιρὸν τὴν βεβαρυμένην ἀτμοσφαῖραν τῆς πληξέως καὶ τοῦ ἐμέτου, καὶ ἐτοίμη πάντοτε νὰ ἐκραγῇ εἰς δάκρυα, εἰς πόνον, εἰς ὀδύνην, ὅπως ἐν στρῶμα τοῦλάχιστον τῆς ἀτμοσφαίρας αὐτῆς ἀνακουφισθῇ συγκινούμενον, συνταρασσόμενον;

Ἄλλὰ καὶ ἄνευ αὐτῆς τῆς ἐκ τῶν ὑστέρων διαίρεσεως, ἣν ἐπήνεγκεν ἡ μετὰ καὶ ἄλλων τῆς κοινωνίας καὶ τοῦ κράτους παραγόντων κατὰ τὰ ὀκτὼ δέκατα διαφθορεῖσα καὶ ἐπὶ τὰ οἰκόπεδα καὶ τὰ ρουσφέτια, καὶ τὸ μίσθωμα, καὶ τὴν μειοδοσίαν τραπέισα δικαιοσύνη, ἡ διαίρεσις ἦτο φυσικὸν ἐξάνθημα τῆς δίκης αὐτῆς, ὅπερ κατὰ νόμον καὶ κατ' ἀνάγκην ἐμελλε νὰ ἀναβλαστήσῃ. Δύνασθε μὲ τὰ εὐαγγέλια, ψαλτήρια καὶ τοὺς μακαρισμούς; νὰ ἐξαφανίσητε τὰ ὀρόσημα τὰ μεταξὺ τοῦ πλούτου καὶ τῆς πενίας, μεταξὺ τοῦ νεοῦ ἑκατομμυριούχου καὶ κόρης ἐμπορίου πτωχεύσαντος ἀπὸ καταστροφὴν τῆς πατρίδος του, ἣτις ἐξή-
τησε νὰ ἐλευθερωθῇ, μεταξὺ τοῦ ζῶντος δι' ἡδονὴν καὶ τῆς ζωῆς δι' ἄρτον, μεταξὺ τοῦ προγευματίζοντος ἐπὶ παροφίδος ἀσελγείας καὶ τῆς δειπνούσης τὴν ἐσπέραν τῆς ἀπόκρεω μὲ ἄγρια χόρτα τῶν ἀγρῶν; Δὲν δύνασθε ν' ἀφαιρέσητε τὰ παλούκια, τὰ ὅποια σφετερισταὶ ξένης ιδιοκτησίας στήνουναι χαράσσοντες περιφέρειαν οἰκοπέδων καὶ θὰ καταλύσητε τοὺς φραγμούς, τοὺς ὁποῖους ἑκατομμύρια αἰώνων καὶ νόμοι σιδηροῦ τῶν κοινωνικῶν διαπλάσεων ἔθεσαν μεταξὺ μιᾶς καὶ ἄλλης τάξεως; Ὁ πλούτος ὑπάρχει, ὅπως **ὑπάρχει** ὁ ἥλιος, ὁ χρυσός, ἡ ἀνοιξίς, ὁ ἡλεκτρισμός, ἡ θερμότης καὶ ἡ πενία **ὑπάρχει**, ὅπως ὑπάρχει ὁ τυφλὸς, τὸ φθινόπωρον, ἡ γύμνωσις, ἡ σκωρία. Μεταξὺ τῶν δύο τούτων **ὑπάρξουν** ὁ θεὸς ἡ ὁ διάβολος τῆς δημιουργίας ἔθεσε τὸ χάος καὶ ἀπὸ τῆς μιᾶς μὲν ὄχθης αὐτοῦ ἑκατομμύρια χειρῶν ζητοῦν νὰ διέλθωσι πρὸς τὴν ἀντί-

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἱδ. ἀριθ. 456)

Τὴν ἐπαύριον τὴν ἐνάτην πρωΐνῃν ὥραν ἡ κ. Δεσιμαῖζ καὶ ἡ θυγάτηρ τῆς ἐπέβησαν τῆς ἀμάξης, ἣτις ἐμελλε νὰ τὰς ὀδηγήσῃ εἰς Βεζούλ, ὅπου οἱ Πρώσοι δὲν εἶχον εἰσελθεῖν.

— Μετ' ὀλίγον θὰ ἦμαι μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν ἡ Ἑρριέτη, ρίπτουσα τελευταῖον βλέμμα ἐπὶ τῆς πλευρᾶς τοῦ φαινοῦ λόφου, ἐκεῖ κάτω εἰς τὰ Πυρρηναῖα πλησίον τῶν φίλων μου Ἑμμάς καὶ Λευκῆς, δὲν θὰ σκέπτομαι πλέον αὐτόν· ὦ, ναί, πρέπει νὰ λησμονήσω, πρέπει.

ΚΑ.

EN RAPISMA NIA ΠΥΓΜΗ

Οἱ Πρώσοι προέβαινον εἰς τὸν νομὸν εἰς μεγίστας ἀγ-

γάρεις. Ἐκτὸς τῆς σπουδαίας ἐν Ἐπινάρ φρουρᾶς, καθ' ἡμέραν διήρχοντο ἐκεῖθεν πολλὰ στρατεύματα, εἰς ὧν τὰς ἀνάγκας ἔδει νὰ ἐπαρκέσουν.

Ἡμέραν τινὰ συνοδεία προσεβλήθη ἐγγὺς τοῦ Μαρέιλ ὑπὸ πεντήκοντα ἐλευθεροσκοπευτῶν. Μετὰ ἀντίστασιν διαρκέσασαν τέταρτον τῆς ὥρας οἱ ἐλευθεροσκοπευταὶ κατέλαβον τὴν συνοδείαν, ἐκ δὲ τῶν δώδεκα Πρώσων, ἑπτὰ ἐφφύρουν αὐτὴν, ἐννέα ἔμειναν ἐπὶ τοῦ πεδίου, πέντε νεκροὶ καὶ τέσσαρες τραυματῖαι, οἱ δὲ λοιποὶ ἐτράπησαν εἰς φυγὴν.

Οἱ κάτοικοι τοῦ Μαρέιλ, κατὰ διαταγὴν τοῦ Ἰακώβου Βαιγιάν, συνήγαγον τοὺς τραυματίας καὶ ἔθαψαν τοὺς νεκρούς.

Ἡ ἐπιούσα διήλθεν χωρὶς κανὲν ἐπεισόδιον, ἀλλὰ τὴν ἑτέραν ὀλίγον πρὸ τῆς νυκτὸς τετρακόσιοι ἄνδρες περίπου, μετὰ δύο τηλεβόλων ἀφίκοντο εἰς Μαρέιλ ὑπὸ τὴν ἄρχηγίαν Πομερανοῦ ἀξιωματικοῦ.

— Κύριε, εἶπεν οὗτος εἰς τὸν δῆμαρχον, καθιστῶμεν σὰς καὶ ὅλους τοὺς κατοίκους τοῦ δήμου ὑπευθύνους διὰ τὸ συμβάν τῆς προχθῆς.

— Καὶ διατί; ἠρώτησεν ὁ Ἰακώβος Βαιγιάν.

— Πρῶτον διότι ἡ συνοδεία προσεβλήθη ἐδῶ πλησίον, καθήκον δὲ ὑμῶν ἦτο νὰ προστατεύσητε τοὺς ἡμετέρους στρατιώτας καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ τοὺς ὑπερασπίσητε.

— Συγγνώμην, κύριε ἀξιωματικέ, ἀλλὰ μοὶ φαίνεται ὅτι λησμονεῖτε ὅτι εἴμεθα ἐμπόλεμοι· ὅτι συνέβη προχθῆς

περαν, ἀπὸ δὲ τῆς ἄλλης ὀλιγώτερος κόσμος ἀπωθεῖ τὰ ἐκατομμύρια, εὐχαριστοῦμενος νὰ μένουν πάντες εἰς τὴν ὄχθην των. Ἡ εἰκὼν τοῦ Εὐαγγελίου μεταξὺ τοῦ πλουσίου τῆς Κολάσεως καὶ τοῦ πτωχοῦ τοῦ παραδείσου, ἱκετεύοντος αὐτὸν νὰ βρέξῃ τὸν δάκτυλόν του εἰς τὰ καίοντα καὶ ἀπεξηραμένα χεῖλή του, ἐπὶ τῆς γῆς εἶνε ἀνεστραμμένη. Εἰς τὸν πλούσιον ἢ παράδεισος· εἰς τὸν πτωχὸν ἢ κόλασις !

Ὁ χωρισμὸς νομίζεται μέχρι τινος νόμιμος, ἐνόσφαι κοινώναι εἶνε οὕτω διεσκέυασμένοι, ὥστε νὰ ὑπάρχωσιν ἐκμεταλλεύεται καὶ ἐκμεταλλευόμενοι. Ἄλλ' ἀφοῦ ὑπάρχωσιν ὅρια χειμῶνος καὶ ἀνοιξέως, κακοδαιμονίας καὶ μακαριότητος, Ταρτάρου καὶ Ἡλυσίων, Ἐδὲν καὶ Κολάσεως, πρέπει συγχρόνως νὰ ὑπάρχωσι καὶ ὅρια δικαίου καὶ ἀδικίας, τιμῆς καὶ αἰσχύνης, ἀνθρωπισμοῦ καὶ δουλείας, ἐγκλήματος καὶ ἀθωότητος ; Εἰς τὸν πλούτον ὁ χρυσὸς, ἡ ζέστη, ἡ μουσικὴ, ὁ ἔρως, τὸ βελούδο, ἡ καμέλια· εἰς τὸν πτωχὸν ἡ στέρησις, ἡ ψάθη, ὁ κετσές, ἡ ἀσφυξία· ἀλλὰ καὶ συνάμα εἰς τὸν πρῶτον τὸ δίκαιον, ἡ ἀθωότης, ἡ ἐλευθερία, τὸ ἀκαταδίωκτον· εἰς τὴν δευτέραν τὸ ἀδίκημα, ὁ Μεδρεσές, τὸ Παλαμῆδι, ἡ δουλεία ; Δι' αὐτὸ λοιπὸν ἐπολεμήσαμεν, ἐσφάγγαμεν, ἠτιμάσθημεν, ἐπυρποληθήμεν, ἀνετινάχθημεν εἰς τὸν ἀέρα, τὸ εἰκοσιένα ; Δι' αὐτὸ ἐφυλακίσθημεν, ἐξωρίσθημεν, ἐφρονεύθημεν, τὸ ἐξηνταδύο ; Ὁ πλούτος μένει πλούτος καὶ ἡ πτωχεία πτωχεία· ἀλλὰ καὶ ἡ δικαιοσύνη διαιρεῖται εἰς δικαιοσύνην τῶν πλουσίων καὶ εἰς δικαιοσύνην τῶν πτωχῶν ; Καὶ ἡ ἐλευθερία διαιρεῖται εἰς ἐλευθερίαν ἐκατομμυριούχων καὶ εἰς ἐλευθερίαν Εἰλώτων ; Καὶ τὸ ἐγκλημα διαιρεῖται εἰς ἐγκλημα—ἀθώωσιν τῶν κτηματιῶν καὶ εἰς ἐγκλημα—Παλαμῆδι τῶν πτωχῶν ;

* *

Αὐτὸς ὁ νόμος ὁ διχοτομούμενος ὡς νευρόσπαστον, αὐ-

στηρὸς ὡς νῦξ διὰ τοὺς μὲν καὶ φαῖδρος ὡς πανσέληνος διὰ τοὺς δὲ, ἐξακολουθεῖ ἀπὸ τινος διαιρῶν τὴν ἑλληνικὴν κοινωνίαν· καὶ αὐτὸς ὁ νόμος ἐπρόκειτο νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ εἰς τὴν **δέκην Σκουζέ**, ἐὰν μὴ ὁ Πρόεδρος τοῦ Δικαστηρίου Βουλγαρίας συνελάμβανεν ἀπὸ τὸ αὐτὶ τὴν τάξιν τὴν ἀδικούσαν καὶ τῆς ἔλεγε : Εἰς τὸ σκαμνί, εἶσαι ὑπόδικος, θὰ ὑποστῇ· τὰς συνεπείας τοῦ νόμου !

Καὶ ἔχομεν καὶ ἄλλην ἀφορμὴν διαιρέσεως, αὐτοὺς τοὺς μάρτυρας τῆς ὑπερασπίσεως ! Ἐρχονται κατὰ σειράν μάρτυρες τῆς κατηγορίας ἐντιμότεστοι, φέροντες τὴν ἀλήθειαν εἰς τὰ χεῖλη των καὶ τὴν τιμὴν εἰς τὴν συνείδησίν των, μάρτυρες ὡς ὁ νεαρὸς ἐκείνος ἐκ Θηβῶν λοχίας, ὁ Ἐπαμινώνδας Καλαμιώτης, λεβέντης τὴν μορφήν καὶ τὸ φρόνημα, μάρτυρες ὡς ὁ ἐντιμος ἱατρός Ζαχαριάδης, μάρτυρες ἀπλοῦχοι ὡς οἱ ἀδελφοὶ Μπιστοῦρα, μετὰ τῆς καλοκαγαθου, ἐντιμοτάτης καὶ νοήμονος μητρὸς των Ζωῆς, καὶ δὲν ἐκστομοῦσι λέξιν κατὰ τοῦ Σκουζέ ἢ τῆς τάξεως, εἰς ἣν ἀνέκει ὁ νεανίας, ἐνῶ ἦσαν ἐν πλήρει γνῶσει ὅλου τοῦ δαιδάλου τοῦ ἐρωτοδιαβολικοῦ δράματος ὅπερ ἐπαίχθη εἰς μίαν αὐλὴν τῆς Πλάκας καὶ ἀναμνηνέσκονται ὅλην τὴν δύννην ἣν ἠσθάνοντο ἐνώπιον μιᾶς μητρὸς μετὰ τὸν ἀσθενῆ πνευματικῶς σύζυγόν της καὶ τὴν δροσερὰν τῆς κόρης ψοφόντας ἀπὸ τὴν πείναν, ὅπως εἶπεν ὁ μάρτυς Μιχαὴλ Μπιστοῦρας ! Καὶ ἔρχονται οἱ μάρτυρες τῆς ὑπερασπίσεως, ἓνας πρῶτον διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας, ἓνας στρατιωτικὸς, ἓνας βουλευτὴς καὶ ἀγωνίζονται καὶ οἱ τρεῖς, μολονότι ἀνομολογοῦσιν ὅτι οὐδ' ἐξ ὄνειρου ἔχουσιν ἀφορμὴν ν' ἀμφιβάλλωσι περὶ τῆς τιμιότητος τῆς κόρης—τοῦ θύματος—καὶ ἀγωνίζονται λοιπὸν νὰ κατεξευτελίσωσι, νὰ καμωδῇσωσι, νὰ ποδοπατήσωσιν ἐν ἑρείπιοις τοῦ φίλου των, διατί ; Διὰ νὰ σώσωσι τὸν ἐκατομμυριούχον ἀπὸ 25 χιλιάδες ψωροδραχμαῖς καὶ τὸν μακάριον ἐν ὑγείᾳ καὶ ἀνέσει ἀπὸ ὀλίγων ἡμερῶν περιορισμὸν εἰς τοῦ Κόκλα, καὶ αὐτοὶ ἀκόμη

ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, δὲν εἶναι γεγονὸς ἀναγόμενον εἰς τὸν πόλεμον ;

— Ὅχι, ἀνέραξεν ὁ ἀξιωματικὸς μετὰ παραφορᾶς, διότι οἱ στρατιῶται ἡμῶν κατελήφθησαν ἐξαίφνης καὶ ἐδολοφονήθησαν. Ἰδοὺ τί θέλω· πολλοὶ κάτοικοι τοῦ Μαρεῖλ—μοὶ εἶπον δώδεκα—ἔλαβον τὰ ὅπλα ἐναντίον μας καὶ συνήνωθησαν μετὰ τῆς συμμορίας, ἥτις προσέβαλε τὴν συνοδείαν· θέλω τοὺς δώδεκα τούτους ἀνθρώπους.

Ὁ δῆμαρχος ὕψωσε τοὺς ὦμους.

— Ἄ ! αὐτὸ θέλετε, εἶπε, μήπως νομίζετε, ὅτι τοὺς ἔχω μέσα στὴ τέσπῃ νὰ σᾶς τοὺς παραδώσω αὐτούς ; Ἐὰν ἔχητε ἀνάγκην αὐτῶν, κύριε ἀξιωματικὲ, ζητήσατέ τους.

Μεθ' ὃ ὁ Ἰάκωβος Βαγιάν στραφεὶς ἀποτόμως ἐξῆλθεν ἐκ τῆς αἰθούσης τῆς δημαρχίας.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἠδύνατο δι' ἐνὸς μόνου νεύματος νὰ διατάξῃ τὴν σύλληψιν καὶ ἀπαγωγὴν τοῦ γέροντος, ἀλλ' ἀφῆκεν αὐτὸν ν' ἀναχωρήσῃ. Ἀλλὰ μετὰ μίαν στιγμὴν ἀπευθυνθεὶς εἰς τινὰ τῶν ὑποδεσπέρων του εἶπε :

— Λάβετε εἰκοσὶν ἀνθρώπους, ἐκλέξατε τὴν μεγαλειτέραν ἑκαυλίαν τοῦ χωρίου καὶ πυρπολήσατέ την. Αὐτὸ ἐν πρώτοις.

Ὁ ὑπαξιωματικὸς θέσας τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου ἐξῆλθεν ὅπως ἐνεργήσῃ τὴν διαταγὴν τοῦ προϊσταμένου αὐτοῦ.

Ὁ Λυκογιάννης ὀρθὸς ἐπὶ τινος τῶν εὐρειῶν ἐγκοπῶν τοῦ

φαιῶ Λόφου εἶχεν ἴδει τοὺς Πρώστους καὶ ἔμεινεν εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν ρεμβάζων, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων προσηλωμένους ἐπὶ τῶν οἰκιῶν τοῦ Μαρεῖλ, τὰς ὁποίας ἡ νύξ δὲν ἐβράδυνε νὰ περιβάλῃ διὰ τοῦ πέπλου της.

Ὁ Λυκογιάννης δὲν ἐννοοῦσε τί πρᾶγμα εἶνε ὁ πόλεμος, ἀλλὰ κτηνώδεις τινες πράξεις διαπραχθεῖσαι ἔμπροσθέν του ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν ἤρκεσαν ὥστε νὰ τοῦ ἐμπνεύσωσι τὸ κατὰ τῶν Γερμανῶν στρατιωτῶν μῖσος.

Ἡ νύξ, ὡς προείπομεν, εἶχε καταλάβει αὐτὸν ἐπὶ τινος ἐγκαπῆς τοῦ φαιῶ Λόφου. Ἡτοιμάζετο νὰ κατέλθῃ καὶ νὰ διευθυνθῇ εἰς τὸ σπήλαιόν του, ὅτε φωναὶ ἀντηχήσασαι ἔφθασαν μέχρις αὐτοῦ.

Σχεδὸν ἀμέσως μεγάλῃ ἐρυθρᾷ φλόξ, ἐξ ἧς ἀπεσπᾶτο βροχὴ σπινθήρων, ὑψώθη εἰς τὸν οὐρανὸν ἐν μέσῳ μεγίστου στροβίλου καπνοῦ. Τόσον ζωηρὰ ἦτο ἡ φλόξ, ὥστε διὰ μιᾶς ὀλόκληρον τὸ χωρίον ἐφωτίσθη, ἡ δὲ διαύγεια κατεφώτισε τὸν φαιῶν Λόφον, ὡς τὴν ἡμέραν αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου.

Ὁ Λυκογιάννης ἐνόησεν ὅτι οἰκία τις ἐκαίετο. Ἀπαξ μόνον, ἀλλὰ μακρόθεν, παρέστη εἰς τὸ θέαμα πυρκαϊᾶς. Ἡ περίστασις ἦτο κατὰλληλος διὰ νὰ ἴδῃ τὸ θέαμα τοῦτο καὶ ἐκ τοῦ πλησίον καὶ καταβάς ταχέως καὶ εὐκόλως, καθόσον ἡ φλόξ τὸν ἐφώτιζε, ἀνεχώρησεν ὡς βέλος φθάσας εἰς τὸν τόπον τῆς καταστροφῆς, διελθὼν διὰ τοῦ κήπου, φοβούμενος δὲ μὴ ἀνακαλυφθῇ διωλίσθησεν εἰς καλύβην κατεσκευασμένην ἐκ φρυγάνων, ἐν ᾗ εἶχον ἀναρτῆσαι δέματα φασου-

ἀμφίβολον, διότι οἱ ἔχοντες τὰ μέσα παραλύουν καὶ αὐτὰς τὰς κλειδωνιάς τῶν χρηματοκιβωτίων Βερτχάιμ, πολλῶ μᾶλλον τῆς κιγκλίδας τῆς σιδηρᾶς πύλης τοῦ Κόκλα. Καὶ ἔχει τὸ θάρρος εἰς ἐξ αὐτῶν νὰ λέγῃ ὅτι τὴν ἐμπορίαν τῆς παρθενίας καὶ τῆς τιμῆς μόνον πτωχαὶ γυναῖκες δύνανται νὰ μετέρχωνται, καὶ ἄλλος νὰ στιγματίζῃ μίαν πτωχὴν κόρην διὰ τοῦ ἀπαισίου ἐκείνου: *μὴ τέτοια καὶ ὁ τρίτος* ν' ἀποφαίνεται καταδικαστικῶς περὶ μιᾶς οἰκογενείας διότι ἔλαβεν ὀδυνηρὰς ἐντυπώσεις ἐκ τῆς διαγωγῆς ἐνὸς μέλους αὐτῆς.

Τίνες λοιπὸν διήρσαν, κύριε Καμπούρογλε, τὴν κοινω- νίαν; Ἡμεῖς ἢ ἐκεῖνοι οὓς θέλετε νὰ ὑπερασπισθῆτε; Ἡ τάξις ἢ καταστήσασα πτώμα μίαν Κρητικοπούλαν καὶ ἐπὶ τοῦ πτώματος ἀκόμη ζητήσασα τὴν πάνδημον ἡμέραν τῆς δίκης νὰ ὀργιάσῃ ἢ ὁ πρόεδρος τοῦ Δικαστηρίου ὅστις περι- βαλε διὰ τοῦ σιδηροῦ βραχίονός του τὴν κοινωνικὴν ἀδυναμίαν;

Καὶ ἐπὶ τέλους νομίζετε ὅτι ἐκ τῆς ἀποφάσεως τοῦ δι- καστηρίου ἐξῆλθεν ἱκανοποιημένον τὸ δίκαιον τῆς κόρης; Ἡ τιμὴ τῆς, μάλιστα. Διότι ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ ἐγκλήμα- τος ἐκουσία ἀπαγωγή, προκειμένου περὶ κόρης δεκατετραε- τοῦς, προκειμένου περὶ πολιορκίας τῆς τιμιότητος, προκει- μένου περὶ ἀρραβῶνος καὶ λόγων τιμῆς κι' ἐγὼ εἶμαι δι- δάκτωρ καὶ γιὸς τοῦ Σκουζέ καὶ στερνοκοπημάτων, προκει- μένου περὶ ἀπάτης καὶ παραπλάνησεως ἀπὸ Κολοκυθοῦ εἰς Πεντέλην, προκειμένου περὶ σοροποιοῦ, ζάλης, ρεβόλβερ, πυ- ροβολισμοῦ, ὁ χαρακτηρισμὸς αὐτὸς τοῦ ἐκουσίου πίπτει καὶ γίνεται θρίμματα καὶ λυώνει ἐντὸς τῆς χοάνης ἐκείνης τῆς αὐστηρᾶς δικαιοσύνης, τῆς ἀθέου, τῆς ἀναισθήτου, τῆς ἀδυσωπῆτου, τῆς εἰλικρινοῦς. Καὶ ἀποδίδεται ὅχι ἡ τιμὴ εἰς τὴν κόρην, ἀλλ' ἀποδίδονται αἱ τιμαὶ εἰς αὐτήν, ἐξελ- θούσαν τοῦ δικαστηρίου ἐν ἀνευσφημαίαις, ἐν ἐνθουσιασμῶ, ἐν δόξῃ. Διότι ἡμεῖς νομίζομεν ἡρωϊκὸν ἀγῶνα τὴν ἐπὶ ἐκτὼ

μῆνας ἀντίστασιν πτωχῆς κόρης καὶ πτωχῆς μητρός εἰς ὅλην τὴν τέχνην καὶ ὅλα τὰ πλούτη τοῦ ἐπιβουλεύως. Καὶ στεφανοῦμεν τὴν κόρην, καὶ στεφανοῦμεν τὴν μητέρα.

Ἀλλὰ λέγεται τοῦτο αὐστηρῶς νόμου, ὅταν ἔχῃ ἀφ' ἐνὸς ἓνα ἄνδρα, ἀφ' ἐτέρου μίαν κόρην ἀνήλικον, ἐκεῖ ἓνα ἑκατομμυριοῦχον, ἐδῶ μίαν λιμώττουσαν, ἐκείνον Σειληνόν, αὐτὴν κάλυκα ρόδου, ἐκείνον δύναμιν, αὐτὴν ἀδυναμίαν, καὶ ἐπὶ τέλους ἐκείνον καταστρέφοντα αὐτήν, διότι οἱ κοι- νωνικοὶ μας θεσμοὶ ταυτίζουσι παρθενοφορίαν καὶ κατα- στροφήν, καὶ ἀντὶ τῆς καταστροφῆς αὐτῆς τὸν μὲν κατα- στροφῆς ὑποβαλλόμενον εἰς ὀλίγων μηνῶν περιορισμὸν, εἰς δὲ τὴν κόρην ριπτομένην εἰκοσιπεντε χιλιάδας δραχμῶν ἀντὶ αἰετῶν καὶ ἀλγηδόνων;

* *

Τί ἀντιπροσωπεύει ὁ νόμος; Τὸ δίκαιον. Τί εἶνε τὸ δί- καιον; Ἡ ἰσότης. Εἶνε λοιπὸν ἰσότης ἀφ' ἐνὸς μία κατα- στροφή, ἐν πτώμα, καὶ ἀφ' ἐτέρου μία εὐδαιμονία μὲ μίαν μικρὰν ἀμυχήν, ἢ μίαν μικρὰν ἀφαιμαξίν, ἐξ ἐκείνων εἰς ἃς πολλάκις οἱ χωρικοὶ ὑποβάλλονται τὸν Μάϊον ἐκουσίως χάριν τῆς ὑγείας τῶν;

Νόμος, δίκαιον, ἰσότης, ἡξεύρετε πῶς θὰ ἐλειούργουν ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει; Ἄν ἀντηλλάσσετο καταστρο- φὴ μὲ καταστροφήν. Ἀντηλλάγῃ; Ὀχι.

Ὁ ἰσχυρὸς λοιπὸν ἔφυγε κερδισμένος ἀπὸ τὴν δίκην καὶ ἃς μὴ διεγείρεται βέβηλος φθόνος καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ ψυχίου τῆς δικαιοσύνης, ὅπερ ἀπονέμεται εἰς τὸ θῦμα!

Καλεῖδάν

λίαν ἵνα ξηρανθῶσιν. Ἐκείθεν ἐν ἀποστάσει τριάκοντα βη- μάτων ἀπὸ τῆς φλεγομένης οἰκίας ἠδύνατο κάλλιστα νὰ βλέπῃ τὴν πυρκαϊάν καὶ πᾶν ὅ, τι ἐγίνετο ἐν τῷ ὁδοῦ.

Οἱ Πρώσσοι στρατιῶται ἐσχημάτιζον μέγαν περὶ τὴν οἰ- κίαν κύκλον καὶ ἀπεμάκρυνον τοὺς ζητούντας ἐκ τῶν κα- τοίκων νὰ πλησιάσουν. Ἐν τῷ ἐλευθέρῳ διαστήματι τῆς ὁδοῦ ἀξιωματικοὶ περιεπάτουν καπνίζοντες, ὧν ὁ εἰς ἦν ὁ ἀρχηγός.

Ἀμέσως ἀνθρωπὸς τις διασχίσας τὸν ὑπὸ τῶν στρατιω- τῶν αποτελούμενον κύκλον διηυθύνθη πρὸς τοὺς τρεῖς ἀξιο- ματικούς.

Ὁ Λυκογιάννης ἀνεγνώρισε τὸν Ἰακώβον Βαιγιάν.

— Κύριε, εἶπεν εἰς τὸν ἀρχηγὸν μὲ φωνὴν παταγώδη καὶ μὴ δυνάμενος νὰ συγκρατήσῃ τὴν ὀργὴν του, αὐτὸ τὸ ὅποιον ἐπράξατε εἶνε φρικαλέον.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἐγείρας τὴν χεῖρα ἐρράπιτε τὸν γέροντα.

Ὁ Λυκογιάννης ἰδὼν τὸτο ἐξεβαλεν εἶδος ὠρυγμοῦ, ὥρμησεν ἐκτὸς τῆς καλύβης, ἐπῆλθε φραγμὸν τινα, ἀνέ- τρεψε στρατιώτην εὐρεθέντα πρὸ τῆς διαβάσεώς του, ὥρ- μησεν ἐπὶ τοῦ ἀξιωματικοῦ καὶ διὰ μιᾶς πυγμῆς τὸν ἐξή- πλωσεν χαμαὶ ὑπτιον.

— Ὁ Λυκογιάννης! ὁ Λυκογιάννης, ἀνέκραξαν πεντή- κοντα φωναὶ ἐκ τοῦ πλήθους.

Πρὶν ἢ οἱ δύο ἀξιωματικοὶ δυνηθῶσι νὰ συνέλθωσιν ἐκ τῆς καταπλήξεώς των, ὁ Λυκογιάννης ἐγένετο ἄφαντος διὰ

τῶν κήπων, ἀφοῦ ἐκ δευτέρου διέσχισε τὸν κύκλον τῶν στρατιωτῶν.

Οἱ δύο ἀξιωματικοὶ ἐβοήθησαν ν' ἀνεγερθῇ ὁ ἀρχηγός των, ὅστις ἦτο ζαλισμένος καὶ αἱματόφυρτος. Μετὰ μίαν ὥραν οἱ Πρώσσοι ἀπεμακρύνοντο τοῦ Μαρεῖλ ἄγοντες αἰχ- μάλωστον τὸν Ἰωάκωβον Βαιγιάν. Μετὰ τὸ κατόρθωμά του ὁ Λυκογιάννης εἰσῆλθεν εἰς τὸ σπήλαιόν του, εἰς τὸ ἄντρον του καὶ κατεκλίθη ἐπὶ τῆς ἐκ ξηρῶν φύλλων κλίνῃς του. Ταχέως ἐκοιμήθη. Ὁ ὕπνος του ὅμως ὑπῆρξε λίαν τετα- ραγμένος, εἶχεν ἀσφυξίαν διηνηκῇ.

Ἐβλεπεν οἰκίας πυρπολουμένας, κράνη ὑφίτην, ἤκουεν ὕλακας, γέλωτας δαιμόνων, ἐκρήξεις πυρίτιδος, κλαγγὴν ὀ- πλων ἐν τῇ συγκρούσει μάχης. Ἐν μέσῳ τῆς συμπλοκῆς εἶδεν ἄνθρωπον, φέροντα κράνος κεχρυσωμένον, ὅστις ἐδε- ρεν ἀνιλεῶς γυναῖκα, νεάνιδα. Ἀνεγνώρισε τὸν ἄνθρωπον, ἦτον ὁ ἀρχηγός, ὅστις ἐδοκίμασε τὴν ἰσχύν του βραχίονός του, ἀνεγνώρισε τὴν νεάνιδα, ἥτις ἦτον ἡ Ἐρριέττη.

Ἐξύπνησεν ἐκβαλὼν κραυγὴν, ἦτο κάθυγρος ἐξ ἰδρώτος, ὅστις ἐπὶ τοῦ μετώπου του ἦτο παγωμένος. Ἡ καρδιά του ἐπαλλε μέχρι διαρρηξέως καὶ ἥσθανετο ἐπὶ τοῦ στήθους του βάρους ἐμποδίζον τὴν ἀναπνοήν του. Μόλις μετὰ μισὴν ὥραν συνῆλθεν.

Ἀκτὶς φωτὸς εἰσδύσασα εἰς τὸ ἄντρον τῷ ἀνήγγειλε τὴν ἐμφάνισιν τῆς ἡμέρας.

Ἀνορθωθείς ἐξέτεινε τοὺς βραχίονας, περιεπάτησεν εἰς τὰ